

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΜΕ ΑΙΜΑ

Της ΜΑΡΙΑΣ ΤΡΙΕΡΥ

Το πήγαιναν τις εικόνας των πιο όμορφων γυναικών.

“Όταν ήρθε ο καιρός να παντρευτή ο Χέμμ, το όμορφο πριγκιπόπουλο, οι συμβουλάτορες κι’ οι αὐλικοί του τον έβιαζαν γι’ αυτό.

Τού πήγαιναν τις εικόνας των πιο όμορφων γυναικών μά αυτός δεν ήθελε καμμιά.

Μόνο στον άγαπημένο του ποιητή, τον Όλλέ, θέλησε το βασιλόπουλο να πη τον πόνο του. Μιά μέρα που τραγουδούσαν μαζί τραγούδια της αγάπης, ο Όλλέ σώπασε ξαφνικά.

— Όλλέ, ειπε χαμογελώντας το πριγκιπόπουλο, ή καρδιά μου εινε δλο αγάπη. Μά δε θέλω να τη δώσω έτσι... Θέλω εκείνη που θά πάρω να μ’ αγαπήση και να νοιώση γι’ μένα βαθύν έρωτα.

— Άκου, πριγκιπα, ειπε τότε ο Όλλέ. “Όποιος ξέρει ν’ αγαπά της αγάπης, αυτή πρέπει να γίνη γυναικά σου.

- Κι’ αν μου στείλουν πολλά όμορφα τραγούδια ;
- Θα διαλέξης τρία, τα καλύτερα. Κι’ από αυτά τα τρία θα προτιμήσεις το πιο παθητικό, το πιο άγνό, το πιο υπέροχο.
- Όλλέ, ή ιδέα σου μ’ άρεσει.
- Βγάλε λοιπόν ντελάληδες σ’ όλη τη χώρα να διαλαλήσουν, ότι το βασιλόπουλο θά πάρη γυναικά σου γράψη το ήρωότερο τραγούδι, είτε πριγκιποπούλα, εινε είτε χωριανοπούλα...

“Όταν ο ντελάλης διαλάλησε την ίδια μέρα, τον πόθο του βασιλόπουλου, λογής λογής όμορφες κοπέλλες φτάσανε στο παλάτι κάθε μία με το τραγούδι της, γραμμένο σε τριανταφυλλά ήρωματισμένα χαρτιά με χρυσά γράμματα.

“Όλλέ άκουσε τα λόγια της καθεμιάς, διάβασε τα τραγούδια τους και διάλεξε τρία, τα καλύτερα. Μπρος λοιπόν στο βασιλόπουλο και στους αὐλικούς άρχισε να διαβάξη το τραγούδι. “Όλοι όσοι τ’ άκουσαν ένθουσιάστηκαν με τα όραία όραία και παθητικά λόγια τους.

— Ποιά εινε αυτή που τάρχαψε ; ρώτησε τ’ βασιλόπουλο.

- Μιά ζηλεμένη όμορφα ή προχώρησε τότε καιστάθηκε μπροστά του.
- Το τραγούδι σου εινε όραίο, όπως κι’ εσύ. Που βρήκες την τόση έμπνευση ;
- Στη χαρά μου να γίνω βασίλισσα, ψιθύρισε ή κόρη.
- Πάρ’ την γυναικά σου ! του ειπαν οι αὐλικοί.

“Ο πριγκιπας δε μίλησε. “Ο ποιητής άρχισε να διαβάξη τώρα το δεύτερο τραγούδι. “Ήταν κι’ αυτό όμορφο και παθητικό.

Πλησίασε κι’ ή δεύτερη γυναικά.

- Εσύ, που ή όμορφα σου λυμπει σαν τον ήλιο, της ειπε το βασιλόπουλο, που βρήκες το τόσο πάθος και την έμπνευση ;
- Σκέφθηκα την ευτυχία μου σαν γίνω πριγκιπισσα, τη δόξα και τα πλούτη... Και τραγούδησα, ειπε ή νέα.

— Αυτή πρέπει να γίνη βασίλισσα μας ! ξαναφώναξαν οι αὐλικοί.

“Ο πριγκιπας κάλι δε μίλησε. Κι’ ο Όλλέ, που στεκόταν σκεπτικός, άρχισε να διαβάξη το τρίτο τραγούδι... “Ή καρδιά του Χέμμι γέμισε άξαφνα χαρά. Τα λόγια του τραγουδιού αυ’ ού ήσαν γλυκά σαν το φίλημα της παρθένας κ’ έβγαιναν από ψυχή πονεμένη σαν τη δική του.

— Πλησίασε εσύ, που ξέρεις να συγινείς, ειπε στη τρίτη κόρη το βασιλόπουλο.

“Όλοι τότε κύνταξαν μ’ άγριεμένα βλέμματα την τρίτη αυτή ποιήτρια. “Ήταν απλούστατα μία φτωχή κόρη.

Πώς του μολυσαν λοιπόν να καρουσιασθή έτσι μπροστά στο βασιλόπουλο άφοϋ ήταν ντυμένη απλά και φτωχικά, με ρούχα παλιά ;

- Γλυκειά ποιήτρια, της ειπε το βασιλόπουλο, ποιός σοϋ ένέπνευσε τα όμορφα αυτά λόγια ;
- Εκείνη τον εκάτιδεν με το βλέμμα της και του ειπε ήρεμα :
- “Όνειρεύτηκα την αληθινή αγάπη...

“Όλοι μαζεϋθηκαν στοπαλάτι

Τόσα έλεγε ή άπλη εκείνη απάντηση, ώστε ο Χέμμ έννοιωσε κάτι στο στήθος. Και ξεχνώντας τις άλλες γυναικες σταμάτησε μπρος στη φτωχούλα αυτή κόρη με συμπάθεια...

Γιά να βεβαιωθούν τέλος πως οι τρεις κόρες ειχαν γράψει οι ίδιες τα τραγούδια τους, τις εκλεισαν κάθε μία χωριστά σε τρεις κάμαρες του παλατιού και τους ειπαν να γράφουν με το χέρι τους από ένα νέο τραγούδι ή καθεμιά.

Στη μία την όμορφη οι δούλοι έβαλαν χρυσό μελίι και στην άλλη άσημένια. Στη φτωχούλα κανεις δεν έβαλε τίποτα. Τί γύρισε άλλωστε στο παλάτι ή ξανθή αυτή ηρωική ; Μήπως ήθελε να γίνη βασίλισσα ; Τρελλή που ήταν ! Δεν πήγαινε καλλίτερα στο καλύβι της ! Τί το ήθελε το μελίι και το φτερό, ή δυστυχισμένη, και που ήξερε να γράψη στίχους ;

“Όταν ήρθε ή ώρα να διαβαστούν τα νέα τραγούδια όλοι μαζεϋθηκαν στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού :

Το πρώτο τραγούδι που ήταν γραμμένο με χρυσό μελίι ύμνουσε τη δόξα του βασιλιά. Το δεύτερο πουταν γραμμένο μ’ άσημένιο μελίι εξεθειάζε τις τιμές και τα πλούτη. Το τρίτο τραγούδι ήταν γραμμένο με κόκκινη γραφή, κόκκινη σαν το αίμα.

Το πριγκιπόπουλο το πήρε στα χέρια του με συγκίνηση κι’ άρχισε να διαβάξη :

*Πλάί σου εκείνο τόνειρο τώρα μ’ ειχε φέρει (*)
χωρίς άκόμα ή φτωχή καρδιά μου να σέ ξέρει
μά το έλεγα πως κάποτε θε να σέ δω σιμά μου,
εσέ μεγάλε βασιλιά, άφέντη κ’ ερωτά μου.*

*‘Από καιρό ή καρδούλα μου τώξερε ότι μιάν άλλη
καρδιά γι’ αυτή όνειρεύεται στη νύχτα τη μεγάλη :
σαν ή καρδιά σου στενόσε, στέναζε κ’ ή δική μου
κι’ ο πόνος σου ειταν πόνος μου και δάκρι στην ψυχή μου.*

*Κι’ ως την ψυχή μου ή φωνή έφτασε της ψυχής σου
πριν ο τελάλης σου το πει πως μ’ ήθελες δική σου.
Οι επιθυμίες σου με φτάναν και με την ίδια άγία,
που στην καρδιά σου φώλιαζε, είμουν κ’ έγώ γεμάτη.*

*Ειτανε μία ή λαχτάρα μας κ’ οι κούφιοι στεναγμοί σου
τον πόνο σου τον φέρνανε σε μένα απ’ την ψυχή σου.
Τώρα, ω εϋ που τόνειρο ειςουνη γι’ μέ, σέ βρήκα,
ω πολυαγαπημένε μου, ω μέθη μου κ’ ω γλύκα...*

*Μ’ εκανες απ’ τα πέρατα της γης να ξεκινήσω
γι’ τη μεγάλη τη χαρά που θάρχα αν σ’ αντικρύσω...
‘Ω εϋ, που σέ τραγούδησα, όσον καιρό έχω ζήσει,
‘Ω εϋ που με τραγούδησε και μ’ ειχει αγαπήσει...*

*Στην έκσταση του όνειρου μου, που σ’ ειχε μεθυμένο
ή άγλαη από τα μάτια σου, σέ φίληρο μαγεμένο,
ξεχνόνταν λες κ’ ειτανε νεχτάρι στο κρουστάλλι
που ξεχειλάει άγάλι...*

*Κ’ έγώ την ήπια δλάκωρη και μ’ εκανε μεγάλη
που σαν κ’ έμε βασίλισσα στον κόσμο δεν εινε άλλη.
Τώρα από σένα ο θάνατος με βρίζει και πεθαίνο
για σένα, αγάπη και γι’ αυτό γαλήνια τον προσμένω*

*Μή λυπηθείς άγοτέρα ! Τόνειρο εγίνη αλήθεια,
ζήσαμε σαν να ζούσαμε παλιά στα παραμύδια
κι’ από το ένα όνειρο τώρα ή ψυχή μου πάει
σ’ ένός όνειρο άτέλειουτο τα γαλανά πελά...*

Συγκινήθηκε τόσο απ’ τους στίχους ώστε άμα τελείωσε έτρεξε να την άγκαλιάση.

— Έλα, της ειπε, έλα στην άγκαλιά μου, εϋ που ξέρεις ν’ αγαπάς ! * Έλα εϋ που έχεις μέσα σου την φωτιά της αγάπης !... Έσϋ εισαι ή βασίλισσα μου !...

Εκείνη σίμως αγάλι, σαν νάτρεμαν τα γονατά της. Και τόσο χρωμή ήταν που όλοι στο διάβα της έμειναν τρομαγμένοι. Τα μάτια της έλαμπαν σαν άστέρια φαγγούλα.

Το πριγκιπόπουλο άνοιξε την άγκαλιά του να την δεχθϋ, εκείνη όμως σοφιστήθηκε έξαφνα χάμο, άναίσθητη !

Το πριγκιπόπουλο άφησε τότε μία τρομαγμένη φωνή. Στο στήθος της φτωχούλας μία πληγή ήταν άνοιγμένη, κι’ από την πληγή αυτή πούτρεχε αίμα ειχε πάρει ή φτωχή κόρη το μελίι για να γράψη το παθητικό τραγούδι της.

Το πριγκιπόπουλο έσκυψε άμέσως, την σήκωσε στην άγκαλιά του. και της έδωσε ζωή με τα φίλια του :

— Σήκω, βασίλισσα ! Η αγάπη μουθά σοϋ δώση καινούργιο αίμα !.

(*) ‘Ή διασκευή του ποιήματος όφειλεται στο νέο ποιητή κ. Μήτσο Παπανικολάου.